

დანიელის წიგნი — ას მეხუთე

სახარების თანდათანობითი უარყოფა: ქრისტეს შობიდან სტეფანეს ჩაქოლვამდე

Jeff Pippenger

2024-02-29

წინა სტატიაში აღვნიშნეთ, რომ შთაგონებამ მიუთითა: იუდეველებმა ჯვარზე „დაბეჭდეს თავიანთი უარყოფა“ სახარებისა, ხოლო შემდეგ თავიანთი უარყოფა კვლავ დაადასტურეს სტეფანეს ჩაქოლვისას. როგორ შეიძლება ეს? ცხადია, ისტორიის იმ კინკლაობის მოყვარულ იუდეველთა მიერ სახარების უარყოფა თანდათანობით აღსრულდა. ისინი უკვე გვერდით იქნენ ჩავლილნი მისი შობისას. ქრისტეს შობიდან სტეფანეს ჩაქოლვამდე პერიოდი სახარების თანდათანობით უარყოფას წარმოაჩენს.

„კაცებმა ეს არ იციან, მაგრამ ეს ამბავი ცას სიხარულით ავსებს. უფრო ღრმა და უფრო ნაზი ინტერესით სინათლის სამყაროდან წმიდა არსებანი დედამიწისკენ ილტვიან. მთელი ქვეყნიერება უფრო ნათელია მისი თანდასწრებით. ბეთლემის ბორცვთა ზემოთ ანგელოზთა უთვალავი სიმრავლეა შეკრებილი. ისინი ელიან ნიშანს, რათა ქვეყნიერებას ეს სასიხარულო უწყება გამოუცხადონ. ისრაელში წინამძღოლები თავიანთი ნდობის ერთგულნი რომ ყოფილიყვნენ, მათაც შეეძლოთ იესოს შობის უწყების სიხარულის გაზიარება. მაგრამ ახლა ისინი გვერდს არიან აცილებულნი.“ The Desire of Ages, 47.

იესოს დაბადებიდან სტეფანეს სიკვდილამდე ძველი ისრაელის მიერ სახარების თანდათანობითი უარყოფა არის წარმოდგენილი. იმის აღიარება, რომ იუდეველთა მიერ ქრისტეს უარყოფა თანდათანობითი იყო, შესაძლებელს ხდის მათი „უარყოფის დაბეჭდვის“ დანახვას როგორც ჯვარზე, როცა ტაძრის ფარდა გაიხა, ისე სტეფანეს სიკვდილში. ფარდის გახევა იმის სიმბოლო იყო, რომ ისინი უკვე აღარ იყვნენ ღვთის აღთქმის ერი, ხოლო როცა სტეფანე ჩაქოლეს, მან იხილა იესო, ღმერთის მარჯვნივ მდგომარე, რაც დანიელის წიგნის მეთორმეტე თავის პირველ მუხლში გამოსაცდელი დროის დახურვის სიმბოლოა. იერუსალიმის განადგურებაც გამოსაცდელი დროის დახურვის სიმბოლოა.

„იერუსალიმზე მოსაწევი შურისგება მხოლოდ მცირე ხნით თუ გადაიდებოდა; და როდესაც ქრისტეს მზერა განწირულ ქალაქს დაადგა, მან იხილა არა მხოლოდ მისი დაღუპვა, არამედ მთელი სამყაროს დაღუპვაც. მან იხილა, რომ როგორც იერუსალიმი მიეცა დასაღუპავად, ისე მსოფლიოც მიეცემა თავის განაჩენს. მან იხილა ის შურისგება, რომელიც ღვთის მოწინააღმდეგეებს დაატყდებათ თავს. მოვლენები, რომლებიც იერუსალიმის განადგურებისას მოხდა, კვლავ განმეორდება უფლის დიდი და საშინელი დღისას, ოღონდ უფრო შემზარავი სახით.“ Review and Herald, December 7, 1897.

მხოლოდ ღმერთის წყალობამ აღკვეთა ის, რომ იერუსალიმი ჯვარზე არ განადგურებულიყო.

„ქრისტეს ჯვარცმაში იუდეველთა მონაწილეობაში იერუსალიმის დაღუპვაც იყო ჩადებული. კალვარიაზე დაღვრილი სისხლი იყო ის სიმძიმე, რომელმაც ისინი ამქვეყნიურისა და მომავალი სამყაროს დაღუპვისკენ ჩაძირა. ასევე იქნება იმ დიდ უკანასკნელ დღეს, როდესაც სამსჯავრო დაეცემა ღვთის მადლის უარყოფელთ. ქრისტე, მათი საცდურის კლდე, მაშინ მათ წინაშე შურისმგებელი მთასავით გამოჩნდება. მისი სახის დიდება, რომელიც მართალთათვის სიცოცხლეა, უკეთურთათვის შემწველი ცეცხლი იქნება. უარყოფილი სიყვარულისა და შებღალული მადლის გამო ცოდვილი დაიღუპება.“ The Desire of Ages, 600.

მხოლოდ ღვთის წყალობა აყოვნებდა იერუსალიმის დაღუპვის მოხდენას ჯვრის დროს.

„იერუსალიმის დაღუპვა თვით ქრისტეს მიერ რომ იქნა გამოცხადებული, ამის შემდეგ თითქმის ორმოცი წლის განმავლობაში უფალი აყოვნებდა თავის სასჯელებს ქალაქსა და ერზე. განსაცვიფრებელი იყო ღვთის სულგრძელება მისი სახარების უარყოფელთა და მისი ძის მკვლელთა მიმართ.“ The Great Controversy, 27.

თავისი უკანასკნელი ტაძრის განწმენდის დროს იესომ უკვე წარმოსთქვა გაფრთხილება, რომ, როცა მისი მიმდევრები იხილავდნენ გაუდაბურების სისაძაგლეს, რომელზედაც წინასწარმეტყველი დანიელი ლაპარაკობდა, მათ იერუსალიმიდან უნდა ევლოთ. პირველად, როცა მან ტაძარი განწმინდა, განაცხადა, რომ იუდეველებს მისი მამის სახლი ყაჩაღთა ბუნაგად ექციათ; ხოლო უკანასკნელად თქვა: „აჰა, გრჩებათ თქვენი სახლი ოხრად.“ თვით ჯვარცმამდეც კი, რომელიც უკვე კარზე იყო მომდგარი, ტაძარი, სადაც ჯვარცმისას ფარდა უნდა დახეულიყო, უკვე იუდეველთა სახლად იყო გამოცხადებული და არა ღმერთის სახლად. და უაიტი აღნიშნავს, როდის წარმოთქვა ქრისტემ ეს განცხადება, და, როგორც მისი მოწმობა გრძელდება, იგი ასევე ეხება ორმოცწლიან გახანგრძლივებულ წყალობას.

ქრისტეს სიტყვებმა მღვდელმთავრებისა და მთავართა მიმართ — „აჰა, თქვენი სახლი მიტოვებულია თქვენთვის, უკაცრიელი“ (მათე 23:38) — შიში ჩაუნერგა მათ გულებში. ისინი გულგრილობას იჩენდნენ, მაგრამ მათ გონებაში კვლავ და კვლავ აღიძვროდა კითხვა ამ სიტყვების მნიშვნელობის შესახებ. უხილავი საფრთხე თითქოს ემუქრებოდა მათ. შეიძლებოდა კი, რომ დიდებული ტაძარი, რომელიც ერის დიდება იყო, მალე ნანგრევთა გროვად ქცეულიყო?...

„ქრისტემ თავის მოწაფეებს მისცა იერუსალიმზე მოსაწევი დაღუპვის ნიშანი და უთხრა, როგორ დაედწიათ თავი: ‘როცა იხილავთ იერუსალიმს ლაშქრებით გარშემორტყმულს, მაშინ იცოდეთ, რომ ახლოსაა მისი გაპარტახება. მაშინ იუდეაში მყოფნი მთებს შეეფარონ; ქალაქის შუაგულში მყოფნი გამოვიდნენ იქიდან; და სოფლებში მყოფნი ნუ შევლენ მასში. ვინაიდან ეს არის შურისგების დღეები, რათა აღსრულდეს ყველაფერი, რაც დაწერილია.’ ეს გაფრთხილება მიეცათ იმისთვის, რომ მისთვის ყური ეთხოვებინათ ორმოცი წლის შემდეგ, იერუსალიმის დანგრევის ჟამს. ქრისტიანებმა დაემორჩილნენ ამ გაფრთხილებას, და ქალაქის დაცემისას არც ერთი ქრისტიანი არ დაღუპულა.“ The Desire of Ages, 628, 630.

ქრისტე ჯვარს ეცვა 31 წელს, ხოლო თითქმის ორმოცი წლის შემდეგ, 70 წელს, იერუსალიმი განადგურდა სამწელიწად-ნახევრიანი ალყის შემდეგ. როგორ შეიძლება იერუსალიმი ჯვრის დროს, 31 წელს, განადგურებულიყო, თუ დანიელის წიგნის მეცხრე თავში, ოცდამეოთხე მუხლში აღნიშნული სამოცდაათი შვიდეულის ფარგლებში ჯერ კიდევ რჩებოდა სამწელიწად-ნახევრიანი გამოსაცდელი დრო? როგორ შეიძლება ამ ერთი შეხედვით შეუსაბამობათა გადაწყვეტა? უმარტივესი გადაწყვეტა ისაა, უბრალოდ აღინიშნოს ის ფაქტი, რომ, როდესაც საქმე ეხება სამოცდაათი შვიდეულით წარმოდგენილი გამოსაცდელი დროის დასრულებას, ეს უნდა გაგებულ იქნეს, როგორც მაღლის ვადის თანდათანობითი დახურვა. ეს მართალია, მაგრამ ეს აუქმებს ყოველგვარ წინასწარმეტყველურ კონკრეტულობას, როდესაც ამ ისტორიის ნიშნულები გამოიყენება. შევეცდები ავხსნა.

თუ ორმოცდაათი დღის დღესასწაული წარმოადგენს მალე მოსასვლელ საკვირაო კანონს, როდესაც ბაბილონში მყოფ სხვა სამწყსოს მოუწოდებენ გამოსვლას, მაშინ რატომ იყო, რომ ორმოცდაათი დღის დღესასწაულიდან სამნახევარი წლის შემდეგ სახარება წარმართებთან წავიდა? არის თუ არა ქრისტეს სიკვდილი, თუ სტეფანეს სიკვდილი, ძველი ისრაელისთვის გამოსაცდელი დროის დახურვის ნიშანი? თუ ლაოდიკიური ადვენტიზმი მალე მოსასვლელი საკვირაო კანონის დროს წყვეტს ეკლესიად ყოფნას, განა ტაძრის დანგრევა 70 წელს წარმოადგენდა ლაოდიკიური ადვენტიზმის ტაძრის დასასრულს საკვირაო კანონის დროს? ის, რაც შესაძლოა მოჩვენებით შეუსაბამობებად ჩანდეს, წყდება „სტრიქონი სტრიქონზე“ პრინციპის გამოყენებით, და როდესაც ეს გამოყენება ხორციელდება, იმ გზამკვლევი ნიშნების მოწმობა, რომელთაც ჩვენ ვადგენთ, მეტად ნათელი და ზუსტი ხდება.

კვირა, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ აღთქმა დაამტკიცა, იყოფა ორ თანაბარ პერიოდად, თითოეული სამნახევარი წლისა. პირველი სამნახევარი წელი იწყება ქრისტეს ნათლობით და მთავრდება მისი სიკვდილით. ნათლობა მისი სიკვდილისა და აღდგომის სიმბოლოა, ამიტომ ამ სამნახევარწლიანი პერიოდის დასაწყისი იდენტურია მისი დასასრულისა. ამ პერიოდში ქრისტე სახარებას მხოლოდ იუდეველებს წარუდგენდა. ამ სამნახევარი წლის დასასრული აღნიშნავს მომდევნო სამნახევარი წლის დასაწყისს. მეორე სამნახევარწლიანი პერიოდის დასაწყისი ქრისტეს სიკვდილით იწყება, და იგი სტეფანეს სიკვდილით სრულდება. ამ პერიოდში მოწაფეები სახარებას მხოლოდ იუდეველებს წარუდგენდნენ.

ეს ორი პერიოდი, რომლებიც ერთმანეთისგან გამიჯნული წინასწარმეტყველური ხაზებია, უნდა შეერთდეს „სტრიქონი სტრიქონზე“. ორივე დასაწყისიც და დასასრულიც ალფასა და ომეგის ნიშანს ატარებს, რადგან დასაწყისისა და დასასრულის ისტორიები ერთი და იგივეა. ორივე ხანგრძლივობის პერიოდი იდენტურია, და ის საქმეც, რომელიც თითოეული პერიოდის განმავლობაში სრულდება, იდენტურია. ქრისტე, რომელიც არის პირველი და უკანასკნელი, აგრეთვე არის ყოველივეს შემოქმედი, და ამ თვალსაზრისით იგი არის ჭეშმარიტების შემოქმედი. ებრაული სიტყვა „ჭეშმარიტება“ სამი ებრაული ასოთი შეიქმნა. პირველი ასო, შემდეგ მეცამეტე ასო, შემდეგ კი ებრაული ანბანის უკანასკნელი ასო, ერთიანდება,

რათა შეადგინოს ებრაული სიტყვა „ჭემმარიტება“.

ორივეს, სამნახევარ-წლიანი პერიოდებისას, ქრისტე ჰყავს როგორც პირველი, ისე უკანასკნელი; ვინაიდან ქრისტე პირველ პერიოდში დასაწყისშია თავისი ნათლისღებით, ისევე როგორც პირველივე პერიოდის დასასრულს იგი თავისი სიკვდილშია. და ქრისტე თავისი სიკვდილით არის მეორე პერიოდის დასაწყისში, ხოლო მეორე პერიოდის დასასრულს იგი დგას ღვთის მარჯვნივ. რიცხვი ცამეტი ამბოხის სიმბოლოა, და ორივე პერიოდში, წარმოდგენილი იყო თუ არა სახარება პირადად ქრისტეს მიერ, თუ მეორე პერიოდში — მისი მოწაფეების მიერ, სიტყვაძვირი იუდეველები ამბოხდებოდნენ სახარების უწყების წინააღმდეგ.

ორივე პერიოდი ერთი და იმავე ხანგრძლივობისაა, ატარებს ალფასა და ომეგას ნიშანს და განსაზღვრავს იმავე სახარებისეულ უწყებას. ეს ორი პერიოდი უნდა შეერთდეს „ხაზი ხაზზე“ პრინციპით. „ხაზი ხაზზე“ მეთოდოლოგია უკანასკნელი წვიმის გამოცდის მეთოდოლოგიაა. ეს არის უკანასკნელი დღეების მეთოდოლოგია, და ჭემმარიტებანი, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში ამ მეთოდოლოგიით განისაზღვრება და მტკიცდება, სწორედ ის არის, რაც ლევის ძეთ განწმენდს და განასუფთავებს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს.

ვის ასწავლის იგი ცოდნას? და ვის შეაგნებინებს მოძღვრებას? რძისგან მოწყვეტილთ და ძუძუთაგან აშორებულთ. რადგან მცნება უნდა იყოს მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; სტრიქონი სტრიქონზე, სტრიქონი სტრიქონზე; აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი. ვინაიდან ბორძიკით მეტყველ ტუჩებით და სხვა ენით ელაპარაკება იგი ამ ხალხს. რომელთაც უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დაასვენოთ დაქანცული; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. და უფლის სიტყვა იყო მათთვის: მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; სტრიქონი სტრიქონზე, სტრიქონი სტრიქონზე; აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი; რათა წავიდნენ, უკუღმა დაეცნენ, შეიმუსრნენ, მახეში გაეხან და შეპყრობილ იქნენ. ესაია 28:9–13.

ესაიას მომდევნო მუხლი მიმართავს იერუსალიმის ხალხზე მბრძანებელ აზუჩად ამგდებ კაცებს. ამ აზუჩად ამგები კაცებისთვის „განსვენება და განახლება“ (გვიანი წვიმა), რომლის „მოსმენაზეც“ მათ უარი თქვეს, არის ის, რაც მათ „წასვლას, უკან დაბრუნებას, შემუსვრას, მახეში გახმას და შეპყრობას“ იწვევს. ეს გამოცდა მათ სხვა ენით წარედგინათ, რადგან ელია, იოანე ნათლისმცემელი და უილიამ მილერი თავიანთი ისტორიული ეპოქების თეოლოგიურ სკოლებში განსწავლულნი არ იყვნენ. გვიანი წვიმის უწყება, რომელიც ლაოდიკიელ ადვენტიზმს გამოსცდის, არის უწყება, რომელიც „სტრიქონს სტრიქონზე“ მისადაგებით წარმოიშობა.

როდესაც იმ კვირის პირველი სამი და ნახევარი წელი, რომლის განმავლობაში ქრისტემ აღთქმა განამტკიცა, მეორე სამი და ნახევარი წლის ზედ დაედება, ჩვენ ვპოვებთ წინასწარმეტყველურ ნათელს, რომელიც განმარტავს ყოველგვარ მოჩვენებით შეუსაბამობას, რაც მაძიებელ გონებაში შეიძლება წარმოიშვას. ის კვირა იყო დრო, როდესაც აღთქმის მაცნეს უნდა განემტკიცებინა აღთქმა, და ბიბლიური აღთქმა სისხლით უნდა დამტკიცდეს. ქრისტეს ნათლობა და ჯვარცმა და სტეფანეს ჩაქოლვა —

ყოველივე ეს სისხლზე მიუთითებს. ორივე ხაზი აღთქმის სისხლს წარმოადგენს, და ეს ხაზები აღთქმას ამტკიცებს.

როცა „ხაზი ხაზზე“ არის შეკრებილი, ნათლობა და ჯვარცმა პირველი საგზაო ნიშანია, ხოლო ჯვარცმა და სტეფანეს ჩაქოლვა — უკანასკნელი საგზაო ნიშანი. როცა ისინი ერთ ხაზად არის შეკრებილი, ვპოვებთ ჯვარსა და მიქაელის აღდგომას სტეფანეს სიკვდილის ქამს, როგორც ორ მოწმეებს, იუდეველთა მიერ სახარების უარყოფის დაბეჭდვის ნიშნად. ქრისტეს სიკვდილი ასევე არის მისი მოწაფის, სტეფანეს, სიკვდილი, რაც პასექია, როცა ეს ორი ხაზი შეერთებულია. სამი დღის შემდეგ ქრისტე აღდგა, როგორც პირველი ნაყოფის შესაწირავი.

ახლა კი ქრისტე აღდგა მკვდრეთით და გახდა პირველი ნაყოფი განსვენებულთა. 1 კორინთელთა 15:20.

პასექსა და მესამე დღეს პირველნაყოფთა დღესასწაულს შორის მდებარეობს უფუარი პურის დღესასწაულის დასაწყისი. უფუარი პური არ „ფუვდება“, და ქრისტეც მეორე დღეს არ აღდგა; იგი მესამე დღეს აღდგა. „სტრიქონი სტრიქონზე“ გამოყენებაში ქრისტე და სტეფანე ერთად კვდებიან, მაგრამ სტეფანე ქრისტეს შემდეგ აღდგება, რადგან პირველნაყოფთა აღდგომას თავისი რიგი აქვს.

მაგრამ თითოეული თავისი რიგით: ქრისტე — პირველი ნაყოფი; ხოლო შემდეგ, მისი მოსვლისას, ისინი, ვინც ქრისტესნი არიან. 1 კორინთელთა 15:22.

გაზაფხულის დღესასწაულები ერთმანეთისგან ვერ გამოიყოფა, რადგან ისინი უშუალოდ არიან ერთმანეთთან დაკავშირებულნი. ამ აზრით, სულთმოფენობა წარმოადგენს მალე მოსვლად კვირის კანონს, როცა განმეორდება სულიწმიდის გადმოღვრა, და მაშინ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა მოუწოდებს მათ, ვინც ამჟამად არ იცის სახარება, გამოვიდნენ ბაბილონიდან. სიტყვა „ბაბილონი“ დაფუძნებულია სიტყვაზე „ბაბელი“, რაც ნიშნავს აღრევას, რადგან ბაბელის დაცემისას ღმერთმა აღრია ენები, ხოლო სულთმოფენობისას ღმერთი უკუაქცევს ენათა აღრევას, რათა სახარება მიიტანოს ქვეყნიერებამდე. ამგვარად, სულთმოფენობა და კვირის კანონი თანხვედრაშია.

ორმოცდამეათე დღესასწაულზე ენათა ნიჭი მიეცათ მოწაფეებს, მაგრამ მათი უწყება მაშინ ჯერ კიდევ მხოლოდ იუდეველებით იყო შეზღუდული. როცა ეს ორივე ხაზი ერთდება, ორმოცდამეათე დღე დგება 34 წელს, როდესაც სტეფანე ჩაქოლეს და სახარება მაშინ მიეტანა მათ, ვინც ამჟამად არ იცის სახარება.

სტეფანე წარმოადგენს მათ, ვინც აღდგებიან „მისი მოსვლისას“, მაგრამ მასთან ერთად დაიხოცნენ. პირველნაყოფის შესაწირავი აღნიშნავს ქრისტეს აღდგომას მესამე დღეს, და ასევე აღნიშნავს კვირათა დღესასწაულის დასაწყისს, რომელიც არის აგრეთვე ორმოცდამეათე დღის დღესასწაული, და რომელიც იხსენებს სინაზე ათი მცნების მიცემას.

1844 წლის 22 ოქტომბერი შეესაბამება ჯვარს, რადგან, სხვა მტკიცებულებებთან ერთად, დაო უაიტი მოწაფეთა იმედგაცრუებას ჯვრის შემდეგ უთანაბრებს იმ

იმედგაცრუებას, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოჰყვა. როგორც ჯვარი, ისე 1844 წლის 22 ოქტომბერი წინასწარმეტყველურად მოასწავებს მალე მოსვლად საკვირაო კანონს. ორმოცდამეათობაც ასევე წარმოადგენს მალე მოსვლადი საკვირაო კანონის ტიპს, მაგრამ ორმოცდამეათობა ჯვრიდან ორმოცდათორმეტი დღის შემდეგ დადგა. ჯვარი, რომელსაც პასექი განასახიერებდა, გახსნის დღესასწაულთა მთელ წყებას, რომლებიც იხსენებს ძველი ისრაელის უძველეს გზებს იმ დამიდან, როცა სიკვდილის ანგელოზმა ეგვიპტეს გვერდი აუარა, ვიდრე რჯულის მოცემამდე. თუმცა ამ დღესასწაულებს საკუთარი განმასხვავებელი ნიშნები აქვთ, ისინი ერთმანეთთან განუყოფლად არიან დაკავშირებულნი. ამიტომაც ზუსტია, რომ პასექიდან ორმოცდამეათობამდე სრული ორმოცდათორმეტი დღე ერთ, ერთიან საგზაო ნიშნულად იქნეს მიჩნეული.

ამ მიზეზით, ჯვარი, სტეფანეს სიკვდილი და სულთმოფენობა ყოველივე წინასწარმეტყველურად მოასწავებს მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს, როდესაც თანამედროვე ბაბილონზე პროგრესული აღმასრულებელი სამსჯავრო იწყება, როგორც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა იწყებს ღვთის სხვა ფარის ბაბილონიდან გამოძახებას. სწორედ ამ სასაზღვრო ნიშნულზე მოაწია იერუსალიმზე აღმასრულებელმა სამსჯავრომ, თუმცა ღმერთმა თავისი წყალობით ჯვარცმის შემდეგ ტაძრისა და ქალაქის ფაქტობრივი განადგურება თითქმის ორმოცი წლით, 70 წლამდე, გადაავადა. ძველი იერუსალიმის განადგურება წარმოადგენს იმ პროგრესული აღმასრულებელი სამსჯავროს დასაწყისს, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში, როდესაც „ეროვნულ განდგომილებას ეროვნული დაღუპვა მოსდევს.“

ქემმარიტება მტკიცდება ორი მოწმობის საფუძველზე, და იმ ორი მონაკვეთისა და სამნახევარი წლის განმავლობაში, რომლებითაც ქრისტემ აღთქმა დაადასტურა, ჩვენ ვპოულობთ სიკვდილისა და აღდგომის ორ მოწმეს, რომელიც დაკავშირებულია იმ ისტორიასთან, რომელიც მოახლოებულ საკვირაო კანონს განსაზღვრავს. ეს საკვირაო კანონი, გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, განსაზღვრულია როგორც „დიდი მიწისძვრის ჟამი“. ეს „ჟამი“ უშუალოდ არის დაკავშირებული ორ მოწმესთან, რომლებმაც სამნახევარი წლის მოწმობა მისცეს. მათი მოწმობა სრულდება მათი სიკვდილითა და აღდგომით.

სამნახევარი წლის განმავლობაში მათი მოწმობა, რასაც მოჰყვა მათი სიკვდილი და აღდგომა, წარმოდგენილ იქნა როგორც იესოსაც და სტეფანესიც სიკვდილი და აღდგომა, რადგან „ხაზი ხაზზე“, სტეფანე წარმოდგენილია როგორც ქრისტესთან ერთად აღმდგარი. პირველნაყოფთა დღესასწაულზე ორი მთავარი შესაწირავი იყო წარმოდგენილი.

ერთი იყო უმწიკვლო კრავი, ხოლო მეორე — ქერის შესაწირავი. ქერი წარმოადგენდა მოსავალს, რომელიც უნდა მოჰყოლოდა, ხოლო კრავი წარმოადგენდა ქრისტეს. ქრისტე აღდგა მესამე დღეს, ხოლო სტეფანე წარმოადგენდა მათ, ვინც უნდა მოჰყოლოდა, და ქერი წარმოადგენდა მოსავალს, რომელიც უნდა მოჰყოლოდა. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ორი მოწმე მოწმობდა სამი წელიწად-ნახევრის განმავლობაში, რის შემდეგაც ისინი მოკლულნი იქნენ და შემდეგ აღდგნენ სამნახევარი დღის შემდეგ. ეს

ორი მოწმე წინასწარ იყო სახეობრივად ნაჩვენები ქრისტიტ, რომელიც იყო პირველნაყოფი, რადგან ისინი წარმოადგენენ ას ორმოცდაოთხი ათასს, რომლებიც ასევე პირველნაყოფნი არიან.

და ვიხილე: აჰა, კრავი იდგა სიონის მთაზე, და მასთან ერთად ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომელთაც მის მამის სახელი შუბლზე ეწერათ. და მოვისმინე ხმა ზეციდან, როგორც მრავალ წყალთა ხმა და როგორც დიდი ქუხილის ხმა; და მოვისმინე ხმა ქნაროსანთა, რომელნიც თავიანთ ქნარებზე უკრავდნენ. და გალობდნენ თითქოს ახალ საგალობელს ტახტის წინაშე, ოთხ ცხოველსა და უხუცესთა წინაშე; და ვერავინ ისწავლა ის საგალობელი, გარდა იმ ას ორმოცდაოთხი ათასისა, რომლებიც გამოსყიდულნი იყვნენ მიწიდან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც ქალებთან არ შეხილწულან, რადგან ქალწულნი არიან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც კი იგი მიდის. ესენი არიან ადამიანთა შორის გამოსყიდულნი, როგორც პირველნაყოფნი ღმერთისა და კრავისათვის. და მათ ზაგებში სიცრუე არ იქნა ნაპოვნი, რადგან ისინი უმწიკვლონი არიან ღვთის ტახტის წინაშე. გამოცხადება 14:1-5.

ქერის შესაწირავი პირველნაყოფთა დღესასწაულზე წარმოადგენდა მოსავალს, რომელიც შემდგომ უნდა მოსულიყო, და სტეფანე 34 წელს მოჰყვა ქრისტეს სიკვდილს 31 წელს, თუმცა „სტრიქონი სტრიქონზე“, ისინი ერთსა და იმავე გზისნიშნზე დაიხოცნენ. პირველნაყოფთა შესაწირავებთან მიმართებით, ქრისტე იყო დაკლული კრავი, ხოლო სტეფანე — ქერი. პავლეს თანახმად, „ქრისტე“ არის „პირველნაყოფი განსვენებულთა“, ხოლო შემდეგ — „მისი მოსვლისას ისინი, ვინც ქრისტესნი არიან“. ას ორმოცდაოთხი ათასი პირველნაყოფნი არიან, და ისინი არიან ისინი, „რომლებიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც უნდა წავიდეს იგი.“

გამოცხადების მეთერთმეტე თავის „დიდი მიწისძვრის“ „ჟამს“ აღდგებიან ის ორი მოწმე, რომლებიც სამ-ნახევარი წლის განმავლობაში წინასწარმეტყველებდნენ, ხოლო შემდეგ მოიკლნენ და სამ-ნახევარი დღე ქუჩებში ეყარნენ. ისინი არიან ისინი, რომელთაც სტეფანე განასახიერებდა, რომელიც წინასწარმეტყველურად აღდგა იესოსთან ერთად, მაგრამ აგრეთვე იესოს შემდეგ. ამიტომ ისინი აღდგებიან „სამ-ნახევარი დღის“ შემდეგ, მას შემდეგ, რაც მათ მოკლავს უფსკრულიდან ამოსული მხეცი. იმავე „ჟამს“, როდესაც ისინი აღდგებიან, ისინი ნიშნად ადიან ზეცად. მათი აღდგომისა და ამაღლების პროცესი ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში ზედმიწევნით არის გამოკვეთილი, და იგი მოიცავს იმასაც, რომ ისინი სტეფანეს პირდაპირი სიკვდილით იყვნენ წინასახედ მოხატულნი, რითაც წარმოადგენენ სულიერ სიკვდილს, რომელიც სრულდება ორ მოწმეზე, როდესაც ისინი მესამე ანგელოზის ლაოდიკიური მოძრაობიდან მესამე ანგელოზის ფილადელფიურ მოძრაობაში გარდაიქმნებიან.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ერთი რამ უეჭველია: ის მეშვიდე დღის ადვენტისტები, რომლებიც თავიანთ ადგილს სატანის დროშის ქვეშ დაიკავებენ, უპირველეს ყოვლისა უარყოფენ თავიანთ რწმენას ღმერთის სულის დამოწმებებში მოცემული გაფრთხილებებისა

და მხილებების მიმართ.“

მოწოდება უფრო დიდი მიძღვნისა და უფრო წმინდა მსახურებისაკენ გაისმის და კვლავაც გაისმება. ზოგიერთნი, ვინც ახლა სატანის შთაგონებებს ახმოვანებენ, გონს მოეგებიან. არიან მნიშვნელოვანი ნდობით აღჭურვილი თანამდებობების მქონენი, რომელთაც ამ დროის ჭეშმარიტება არ ესმით. მათ ეს უწყება უნდა მიეცეთ. თუ მიიღებენ მას, ქრისტე შეიწყნარებს მათ და თავის თანამოშავეებად აქცევს. მაგრამ თუ უარს იტყვიან ამ უწყების მოსმენაზე, თავიანთ ადგილს დაიკავებენ სიბნელის მთავრის შავი დროშის ქვეშ.

„მე დავალეული ვარ ვთქვა, რომ ამ დროისათვის ძვირფასი ჭეშმარიტება ადამიანთა გონებებისთვის სულ უფრო და უფრო ნათლად იხსნება. განსაკუთრებული აზრით, კაცებმა და ქალებმა უნდა ჭამონ ქრისტეს ხორცი და სვან მისი სისხლი. მოხდება გაგების განვითარება, რადგან ჭეშმარიტებას უწყვეტი გაფართოების უნარი აქვს. ჭეშმარიტების ღვთიური დამამკვიდრებელი სულ უფრო ახლო და კიდევ უფრო ახლო კავშირში შევა მათთან, ვინც მის შესაცნობად მისდევს. როდესაც ღვთის ერი მის სიტყვას ზეცის პურად მიიღებს, ისინი შეიცნობენ, რომ მისი გამოსვლანი განწყობულია, როგორც განთიადი. ისინი მიიღებენ სულიერ ძალას, როგორც სხეული იღებს ფიზიკურ ძალას, როდესაც საჭმელს ჭამენ.

„ჩვენ სრულად ვერ ვაცნობიერებთ უფლის განზრახვას, როცა მან ისრაელის შვილები ეგვიპტურ მონობას გამოარიდა და უდაბნოს გავლით ქანაანში წარუძღვა.

„როდესაც სახარებიდან მანათობელ საღვთო სხივებს შევკრებთ, იუდეური წყობის შესახებ უფრო ნათელი შემეცნება გვექნება და მისი უმნიშვნელოვანესი ჭეშმარიტებებისადმი უფრო ღრმა დაფასებას შევიძენთ. ჭეშმარიტების ჩვენი გამოკვლევა ჯერ კიდევ არასრულია. ჩვენ სინათლის მხოლოდ რამდენიმე სხივი შევკრიბეთ. ისინი, ვინც ყოველდღიურად არ იკვლევენ სიტყვას, იუდეური წყობის სირთულეებს ვერ ამოხსნიან. ისინი ვერ შეიცნობენ ტაძრის მსახურებით ნასწავლ ჭეშმარიტებებს. ღვთის საქმეს აფერხებს მისი დიდი გეგმის ქვეყნიური გაგება. მომავალი ცხოვრება გამოავლენს იმ კანონთა მნიშვნელობას, რომლებიც ქრისტემ, ღრუბლის სვეტში დაფარულმა, მის ხალხს მისცა.“ Spalding and Magan, 305, 306.